

[Inger Stilling Pedersen]

I Kristeligt Folkeparti har vi aldrig kunnet forstå, hvorfor man ikke bruger strafferammerne helt ud, men altid bruger den laveste del; vi tænker her specielt på voldssager. Folk fatter det ikke. Det er svært for os, der ikke er jurister, at se, hvordan vi skal tackle det, men vi vil naturligvis gerne være med til at drøfte det.

Vi kan også godt lægge kompetencen i Højesteret. Det er mennesker, der har en viden, og som ville være gode til det. Men så spørger man, om man kan være sikker på, at de er uvildige. Man skal så ikke have de samme domme til at være der. Skulle vi lægge det over i et helt uvildigt nævn? Hvad koster det at administrere det? Og hvad med sagsbehandlingen?

Vi var meget positive over for det socialdemokratiske forslag, vi behandlede forrige fredag, om at forkorte behandlingstider. Derfor kan jeg sige, at vi går meget åbent ind i en udvalgsdrøftelse, så vi kan få belyst, hvor vi får den største retssikkerhed, og hvordan vi får de gode intentioner i det socialdemokratiske forslag om kortere behandlingstider opfyldt, og hvad det koster.

Fra Kristeligt Folkepartis side vil vi ikke lægge os fast på noget i dag, fordi vi mener, at der er både fordele og ulemper, hvor vi end anbringer det. Jeg vil håbe, at vi i udvalget, når vi har fået belyst mange af disse ting, kan finde ud af, hvor vi skal placere det fremover.

Justitsministeren (Engell):

Jeg vil tage udgangspunkt i det, som Venstres ordfører, hr. Svend Aage Jensby, sagde, og som han har helt ret i. Hr. Svend Aage Jensby pegede på, at det fremsatte lovforslag ikke er regeringens idé, men en direkte konsekvens af en flertalsbeslutning her i Folketinget, som nu er fulgt op med dette lovforslag.

Det er regeringens opfattelse, at kompetencen fortsat burde forblive i Justitsministeriet, men det er lige så klart vores opfattelse, at hvis der skal ske ændringer, bør vi følge det forslag, som Retsplejerådet har anvist. Det er den rigtige og farbare løsning, hvis man ikke vælger det, vi betragter som det rigtigste, nemlig fortsat at fastholde kompetencen i Justitsministeriet.

Fru Inger Stilling Pedersen sluttede af med at sige, at der kan siges meget for og imod det hele. Det gælder i denne sag, det gælder også i så mange andre, men det gælder uægtelig i

denne sag, at der kan siges meget for og imod de forskellige forslag, som er lagt frem. Derfor er jeg også enig med de ordførere, som har givet udtryk for, at der bør foretages grundige og velovervejede drøftelser, inden Folketinget beslutter sig endeligt.

Først og fremmest vil jeg sige tak til alle partiernes ordførere og især dem, som har udtalt sig positivt om lovforslaget, dog med det forbehold, jeg gjorde i mine indledende bemærkninger.

Jeg bemærkede, at de positive tilkendegivelser mere rettede sig imod selve det forhold, at der nu foreligger et lovforslag om ændring af kompetencereglerne for processtilladelser, således at Folketinget kan få lejlighed til at debatere spørgsmålet, end egentlig tilslutning til de mere præcise principper for, hvordan en eventuel ændret ordning skal se ud.

Jeg vil sige, at uanset hvilken løsning man vælger, bliver det måske ikke den optimale. Men som sagt, vi mener i regeringen, at der måtte følges op på den folketingsbeslutning, der blev truffet i maj 1989 om at fremsætte et lovforslag på området.

Jeg vil gerne kommentere nogle af de spørgsmål, der har været stillet. Hr. Ole Espersen, fru Ebba Strange og hr. Tom Behnke rejste spørgsmålet om det ressourcemæssige aspekt af forslaget, hvis man går fra den nuværende praksis med Justitsministeriet som kompetencemyndigheden og over til en løsning i Højesterets regi. Det, vi har lagt frem i lovforslaget, er naturligvis et skøn. Det er et skøn, der hviler på Justitsministeriets bedømmelse af det foreliggende forslag, og det er selvfølgelig også et udtryk for, at der er forskellige arbejdsformer i Justitsministeriet og ved domstolene; det er bedømmelsen heraf, som er lagt frem i forslaget. Vi tror, at det er det nærmeste, man kan komme, men jeg vil gerne bidrage, hvis vi i forbindelse med udvalgsarbejdet kan prøve at se lidt mere på dette spørgsmål. Men det er klart, at det, vi har lagt frem i forslaget, er en nøgtern bedømmelse af de ressourcemæssige konsekvenser.

Hr. Ole Espersen nævnte også, at ressourceproblematikken for så vidt angår omfanget af tredjeinstansbevillinger omtales i forslaget. Det, der er peget på, er, at en nævnsløsning kan indebære – jeg siger udtrykkelig, at det kan indebære – at der vil blive givet tilladelser,